

Саможивиятъ Великанъ

Приказка отъ Оскаръ Уайлдъ

Всѣки день слѣдъ обѣдъ, на връщане отъ училище, дѣцата отиваха да играятъ въ градината на Великана.

Тя бѣше широка и красива, съ мека зелена трѣва. Тукъ-тамъ се показваха изъ трѣвата хубави цвѣтенца, като звѣздички, а на редове растѣха дванадесетъ дървета праскови, които пролѣтъ се окичваха съ миризливъ цвѣтъ, а есень тежеха отъ сочни плодове. Птички кацаха по дърветата и пѣха тъй омайно, че дѣцата спираха своитѣ игри да послушатъ тѣхната пѣсень.

— Колко сме щастливи, — си казваха дѣцата.

Единъ день Великанътъ си дойде. Той бѣше отишелъ далечъ, при единъ свой приятель, кждѣто стоя седемъ години. Тѣ си казваха всичко и Великанътъ се върна пакъ у дома си.

— Защо сте дошли тукъ, — извика той съ грубъ гласъ, като видѣ дѣцата да играятъ по дърветата.

Тѣ се уплашиха и избѣгаха.

— Въ моята градина никой не може да влиза, освѣнъ мене, — каза той и издигна около нея висока стѣна, на която постави надписи: „влизанието е забранено“.

Той бѣше много саможивъ.

Дѣцата нѣмаха кждѣ да играятъ. Тѣ се опитваха да играятъ на пжтя, но тамъ имаше много прахъ и остри камъни и се отказаха. Често, на връщане отъ училището, тѣ обикаляха около градината и си говорѣха:

— Колко щастливи бѣхме вжтрѣ!

Дойде пролѣтъ. Навредъ дърветата се покриха съ цвѣтъ и пойни птички. Само въ градината на Великана бѣше още зима.

Птичкитѣ не пѣха вече тамъ, защото нѣмаше дѣцата да играятъ; дърветата не дадоха цвѣтъ.